

færligt Opmærksomheden paa Lovudkastets § 20, og han oplæste Begyndelsen af denne Paragraph; men han glemte at oplæse det øvrige af Paragraphen, og jeg skal derfor tillade mig at supplere hans Citat med hvad han i den Henseende glemte. § 20, som ganske rigtigt er en meget oplysende Paragraph, siger Følgende:

„Fra de i §§ 12—19 opførte Tidbestemmelser kan der under særlige Omstændigheder i enkelte Aar efter Regjeringens Bestemmelse gjøres Undtagelser, dog at der herved ikke afviges fra Grundsætningerne for Tjenesteomgangen, og at Tiden for Uddannelsen i det første og andet Aar, hvori Mandskabet er indkaldt, tilsammen ikke kommer til at overstige 18 Maanedes ved Infanteriet og Artilleriet og 21 Maanedes ved Cavalleriet og Ingenieurcorpsen.“ De vilde altsaa see, mine Herrer! at Lovforslaget netop i disse §§ 12—19 fastsætter Reglerne for Mandskabets Indkaldelse og Uddannelse, og at der i § 20 kun gives Regjeringen en Bemyndigelse til, naar særlige Omstændigheder gjøre det tilladeligt, at afvige fra Tidbestemmelserne med Hensyn til den Aars-tid, paa hvilken Mandskabet skal indkaldes, og ligeledes — dog kun i et meget begrænset Omfang — med Hensyn til den egentlige Uddannelses-tid. Man har maattet tiltræde Regjeringens Betragtning, at det var heldigt for Befolkningen, at der i Almindelighed var en vis bestemt Tid, paa hvilken Mandskabet blev indkaldt. Naar en Mand udskrives ved en Session, er det ham nemlig overordentlig vigtigt at vide, paa hvilken Tid han i det næste Aar vil blive indkaldt, om det bliver i Mai Maaned eller i April Maaned, eller i hvilken anden Maaned det vil blive. Det er altsaa nyttigt, at der er en saadan almeengyldig Regel; men paa den anden Side, kan der komme Krig eller Uroligheder eller andre saadanne Tilfælde, som gjøre det endnu vigtigere for Staten, at der kan gjøres Afvigelse i saa Henseende, og derfor er det, at en saadan Undtagelse indrømmes. Nu vilde de Herrer altsaa see, at, saaledes som Bestemmelsen staaer, er den fuldkommen hensigtsmæssig. Det er hensigtsmæssigt og rigtigt, at der er en Lovbestemt Tid, inden hvilken Regjeringen skal være færdig med Mandskabets Uddannelse, og

at dette ikke afgjøres særligt for hvert enkelt Aar, og ligeledes er det rigtigt, at der er en vis Tid, som i Almindelighed følges med Hensyn til Indkaldelsen. Dette er nyttigt; men paa den anden Side er det nødvendigt, at der gives Regjeringen Bemyndigelse til, under særlige Omstændigheder, at kunne gjøre Undtagelse herfra. Det forekommer mig saaledes netop, at det Exempel, som det ærede Medlem har fremhævet, viser, hvorledes Regjeringen just har lagt de Principer til Grund, som vi maae ønske fulgte. Det ærede Medlem brugte et andet Exempel og meente, at det skulde være meget forkeert, hvad der var opstillet i Lovforslaget med Hensyn til Skolerne. Det ærede Medlem oplæste en Sætning af Forsvarscommissionens Betænkning, en Sætning, der imidlertid aldeles ikke vedrører denne Sag, men derimod et ganske andet Forslag end det her foreliggende, nemlig det Forslag, som den forrige Krigsminister forelagde Commissionen. — Dernæst udtalte han sig fornemmelig, ikke særligt imod disse Skoler, som her ere indrettede, men imod, at der overhovedet skulde være Skoler tilstede. Det ærede Medlem meente altsaa, ikke det, som han sagde, at man skulde overlade det til Regjeringen at bestemme Skolernes Indretning, men han meente, at der overhovedet ikke skulde være Skoler tilstede for Fremtiden. Det ærede Medlem svarede ogsaa til, at det kun var en Paradehær, hvis Officerer skulde have Examen, at en Krigshær derimod ikke behøvede Examen for sine Officerer, og at disse Kundskaber altsaa ikke vare nødvendige. Men der maa jeg gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at derfra, at man fastsætter, at der i Krigstid kan finde Forsremmelse Sted, uden at Vedkommende har aflagt nogen Prøve paa, at han factist er i Besiddelse af de Kundskaber, som udfordres til at blive Officere, er der et meget langt Spring til at fastsætte, at det heller ikke skal behøves i Fredstid; thi Sagen er den, at, naar en Armee er i Krig, saa har man i Krigen selv den bedste Prøve paa, hvad en Mand duer til. Man kan altsaa ganske forlade sig paa, at den Mand, som i Krigen viser, at han duer til Befalingsmand, nok vil blive det; det vil jo være i den allerhøieste Grad i Hærens egen